

“Els espanyols fa 300 anys que proven d’anul·lar la cultura catalana”

Acabeu de tornar de Grècia, on heu presentat el vostre disc *300 anys*.

—Sí, fa dues setmanes hi vam actuar i ja hi havíem anat a l’octubre.

—**Us uneix alguna cosa amb Grècia, que l’hàgiu visitat dues vegades?**

—No, tenim algun contacte amb gent d’allà que té les ganes i la capacitat de trobar la manera de fer un concert. Nosaltries, a part, volíem veure la resposta d’un públic que no sap ni de què parles ni qui ets. Simplement, anar allà i veure quin és el resultat servint-nos només de les nostres cançons, deixant de banda el missatge que transmet el nostre grup.

—**Un missatge que us dificulta d’aparèixer als mitjans catalans.**

—La nostra música és estigmatitzada pel discurs que fem. És ben simptomàtic que el canal de televisió ET1, un dels que té més audiència de Grècia, ens deixés tocar sis cançons en directe. I això, aquí, no ens ho han deixat fer mai.

—**Per què?**

—Perquè no formem part de la realitat que construeixen els mitjans. Tant TV3 com Catalunya Ràdio tenen prejudicis desfavorables. No estan disposats a donar-nos un espai. Els mitjans resten sotmesos a disciplines partidistes i no hi encaixem. I si entrem en qualsevol programa és per iniciativa personal del conductor de l’espai. Però, en termes generals, no entrem en la línia editorial dels mitjans convencionals, perquè cada un té un filtre d’acord amb l’espai polític que representa. Nosaltries només som un dels molts elements discordants que no entrem dins la realitat dels mitjans.

—**Però amb Brams vau arribar a tenir-hi una presència notable. Què ha canviat, doncs?**

—A Brams només li van dedicar una atenció especial quan vam plegar. Ho tenim comptat: vam aparèixer més l’últi-

ma setmana de vida del grup que no pas en els quinze anys d’existència. No interressem a aquells qui volen convertir la cultura catalana en una peça de museu.

—**Malgrat aquest estigma que denuncieu, Aramateix ja té tres discos. I tots amb un missatge militant.**

—Sí, és cert. Ara bé, no volem construir cap mena de llibre vermell de res ni donar consignes messiàniques. Si vols treballar amb ideologia, apunta’t a l’associació de veïns o fes carrera política. Però si ets músic has de treballar amb cançons, discos i concerts.

—**Però el vostre darrer disc gira al voltant d’un un missatge combatiu: els 300 anys de la derrota catalana a la guerra de Successió.**

—Les cançons del disc són com ossos que, al capdavant, acaben formant part d’un esquelet. I en aquest cas l’esquelet són els 300 anys de l’ocupació espanyola

dels Països Catalans. La idea que uneix el disc no és la temporalitat. Pretenem donar un sentit al conjunt de cançons.

—**Quins punts de vista heu fet servir per retratar la visió que teniu d’aquests 300 anys d’història?**

—Cada cançó respon a una determinada visió. Hi ha “25 d’abril”, que és un viatge a la manifestació que es fa cada any a València per commemorar la derrota en la batalla d’Almansa. És, en aquest sentit, una crida a la participació. Hi ha “300 anys”, que és l’enllaç entre l’ocupació de fa tres segles i la situació ocupada actual. A “Mal d’Almansa” hi ha una visió més irònica de la dita valenciana “quan el mal ve d’Almansa a tots alcança”. L’hem reconvertida per parlar d’un virus que t’empeny a fer coses i a mirar de canviar la situació de derrota per transmutar-la en victòria.

—**Malgrat tot, hi ha cançons que**

no tenen res a veure amb l'esquelet del disc.

—És cert. Un exemple n'és "Manifest taverner", que no és més que una cançó de bar, de borratxos. La versió de la "Guita Xica" tampoc no té gran cosa a veure amb el fil que teixeix el disc, perquè és una cançó purament patumaire que fa referència a les figures de la festa berguedana. Ara bé, són cançons que encaixen en la tradició de cultura popular i que podrien haver estat cantades en qualsevol moment dels darrers 300 anys.

—I moltes cançons que teníeu preparades van haver de quedar fora?

—Sí, és evident. Hi ha alguns temes que no haurien encaixat gens en l'esperit del disc. No volíem que cap cançó quedés rondant com un satèl·lit sense tenir cap unió amb la resta de peces.

—El disc ha tingut bona acceptació entre els vostres seguidors?

—Bé, això sempre és difícil de mesurar. Ens han arribat més missatges de suport i felicitació que mai. Ara bé, les noves tecnologies ens permeten un *feedback* molt més proper amb el públic. Hem rebut molts correus electrònics i, via Facebook, hem tingut contacte amb els seguidors. Ara bé, nosaltres pretenem fer concerts, perquè la música no deixa de ser un espectacle.

—El ritme de concerts és el que esperàveu?

—La cosa va mínimament bé, però encara hem de consolidar la ronda d'estiu. El fet de tenir dificultats de difusió ens posa entrebancs, perquè entre que publiques el disc i que se n'assabenta tothom que se n'ha d'assabentar passen sis mesos. Vam publicar el disc a l'octubre i encara hi ha gent que no ho sap. No comptem amb pràcticament res més que el boca a orella. És una difusió en

horitzontal, com si es tractés d'una taca d'oli. Si un dia al Telenotícies diguessin que hem tret un disc, en un sol moment tothom ho sabria. Però això no és així ni ho serà.

—Així i tot, amb Brams teníeu un bon circuit fix de concerts.

—És cert, però ens va costar ben bé deu anys de feina. Va ser molt temps de picar pedra i d'insistir. Vull pensar que amb Aramateix no haurem de menester tant de temps, perquè si no aconseguirem el nostre objectiu quan estiguem camí de la jubilació.

—Quines diferències hi ha entre Brams i Aramateix?

—Aramateix és el segon capítol del mateix llibre que vam començar amb Brams. Treballem amb la mateixa intenció, però no des del moviment del rock català, sinó arran dels nous grups nascuts cap a l'any 2000, que utilitzen sense complexos elements tradicionals de la cultura catalana. Aramateix és un pas endavant, en aquest sentit.

—Continueu col·laborant en grups com Mesclat i Dijous Paella?

—Estic totalment centrat en Aramateix, en aquests moments. Amb Mesclat només ens podem reunir per fer concerts de tant en tant, perquè tots els components formem part d'unes altres bandes i no és fàcil d'unificar les agendes. Si ens truquen i ens surt alguna cosa, perfecte. Ens ho passem bé i seria una pena plegar. Dijous Paella l'he hagut de deixar perquè no puc ser al plat i a les tallades. Crec que el que ara he de fer és centrarme en Aramateix, és el que més temps m'ocupa.

—La crisi afecta la contractació de concerts?

—Més enllà de la crisi, passa que els ajuntaments han viscut de la renda de la construcció i ara que no van tan bé les coses es retalla per on es pot. I si la festa major ha de ser una cinta amb sardanes, millor.

—Què en penseu, del futur de la llengua i la cultura catalanes?

—Els espanyols fa 300 anys que proven d'anul·lar la nostra identitat, i no se n'han sortit. Per tant, si mirem les coses amb perspectiva històrica, veiem que hem estat molt pitjor: vam perdre una guerra. Ara bé, l'única solució als nostres problemes és la independència política.

Oriol March Ledesma